

A Ramon Sitjà

08/10/2017

Acabo de rebre la notícia que ha mort als 93 anys en Ramon Sitjà, pare del (mini)bàsquet a Girona i fundador del club on he jugat més anys de la meva vida esportiva, el Sant Josep Girona (any 1962). Serveixin aquestes línies com a homenatge a la seva persona i trajectòria.

En Ramon i jo, el dia que es va reanomenar el pavelló amb el seu nom. 16 de juny de 2016.

Tinc molts records de les meves primeres passes al pavelló de Sant Josep. Vaig començar a jugar a bàsquet amb set anys, la temporada 1998-99, i vaig seguir al mateix club (encara que rebatejat com a “Unió Gironina” o “Akasvayu Girona” durant uns anys) fins a la majoria d’edat, és a dir, la temporada 2008-2009. D’aquests primers dies els meus pares me n’expliquen dues coses: que botava tan malament que semblava que la pilota fos quadrada i que en Ramon els va dir que “el vostre fill arribarà lluny al món del bàsquet”. La primera segueix sent certa encara avui dia, i amb la segona es va mig equivocar (no he arribat lluny, però en etapa formativa vam obtenir bons resultats, destacant un dels millors resultats de la història del bàsquet de formació a Girona, un 7è lloc als campionats d’Espanya Júnior).

En Ramon el trobaves a totes hores al pavelló, formant un trio inseparable amb en Pere, encarregat del material, i en Paco del bar, que pacient darrere la barra esperava que acabéssim els darrers entrenaments del dia, cap al tard, per vendre’ns dues llaunes d’Aquarius abans de marxar cap a casa. A en Ramon el recordo, a principis de temporada, fent totes les fitxes dels jugadors del club, que no eren pocs (òbviament, es feien a mà). Seia sempre a la seva taula a la primera habitació a mà dreta, entrant per la porta del carrer Antic Roca, que era el seu despatxet, on guardava també alguns dels trofeus rebuts pel club.

El recordo també, fins i tot, entrenant-nos quan érem minis si faltava el nostre entrenador. Nosaltres, des de la innocència i desvergonya de la infantesa, ens en mig rèiem preguntant-nos que què carai ens havia d'ensenyar aquell home d'edat avançada. Ens posava en fila al tir lliure i ens feia tirar amb només una mà recalcant que l'altra, normalment l'esquerra, només havia de servir per acompanyar el moviment del tir, i quan parava l'entrenament per donar instruccions, ens feia posar la pilota entre les cames perquè paréssim atenció a les seves explicacions. Ara, amb alguns anys més a l'esquena i una perspectiva ben diferent, em considero un gran afortunat d'haver pogut gaudir, ni que fos unes poques hores, de la saviesa, el temps i l'estima per l'esport d'en Ramon.

En Ramon dinant amb tot el nostre equip de categoria Mini del Sant Josep. Temporada 2002-2003.

Com a curiositat, en Ramon també forma part de la meua història vital per una altra raó. D'ell en vaig rebre el primer sou de la meua vida, 9 euros per arbitrar un partit d'escoleta amb 14 o 15 anys; és més, encara guardo el sobre amb el qual em va donar els diners.

Avui en dia les coses han canviat, i molt. El Sant Josep ja no és Sant Josep, el pavelló ja no és el pavelló que era (tot i que finalment li han fet justícia posant-li el nom d'en Ramon), i per una simple evolució vital jo ja he perdut tota connexió esportiva amb el club parroquial. Les mítiques grades aixecades amb el magatzem a sota, les cistelles penjades que canviava en Pere, el bar d'en Paco i els vestidors antiquats i fets malbé han deixat pas a grades a peu de pista, cistelles renovades, màquines de vending i vestidors nous tenyits de blau. Des que vaig deixar el Sant Josep als 18 anys només hi he tornat dos cops: un per jugar contra el CEB Girona de Primera catalana l'any passat a l'abril, i l'altre el 18 de juny de 2016, per assistir a l'homenatge a en Ramon

quan van posar el seu nom al pavelló parroquial. Quan hi torno em costa retrobar-me amb aquell pavelló on vaig passar tantes i tantes hores entrenant, i on vaig forjar una part de la persona que sóc ara. Els meus lligams amb el club s'han perdut del tot, però espero i desitjo que l'essència d'en Ramon perduri en la seva filosofia d'escola de bàsquet.

El 18 de juny de 2016 no podíem deixar d'assistir al seu homenatge. El Papi Guardiola va ser un magnífic mestre de cerimònies d'un acte que va posar les coses al seu lloc i penso, sincerament, que a en Ramon li va fer molta il·lusió. Al final de l'acte, quan les coses es van tranquil·litzar, m'hi vaig acostar i a la mirada ja li vaig veure que m'havia reconegut. “Ramon, em recorda?”, li vaig dir. “Oi tant, ets en Duran, i aquell d'allà en Xargayó”. I estic segur que encara, als seus darrers dies, hauria estat capaç de reconèixer gran part dels jugadors, nens i joves, que han passat per les files del club durant tants anys.

Gràcies per tot, Ramon!

[PD. El llibre d'en Josep Guardiola i d'en Ramon anomenat “[Ramon Sitjà. Història del bàsquet a Girona](#)” és un imprescindible per qualsevol amant del bàsquet de la nostra ciutat. No us el perdeu.]